Tid kunne komme Begjæring om Koncession paa et saadant Stykke Sidebane, da vil jeg haabe, at, hvad der nu saae ud som en særlig Begunstigelse til een Side, maa blive udlignet saaledes, at der kommer fuld Retfærdighed tilstede.

Th. Nielsen: Den ærede Ordfører har udtalt, ligesom det ogsaa staar i Betænkningen, at man var meget vel tilfreds med den Maade, hvorpaa Regjeringen nu gik frem med Hensyn til at fremme Jernbaneanlæg, og at man hverken valgte at give Rentegaranti og ei heller at bygge Statsbaner. Det Første skal jeg lade ligge, men til det Andet vil jeg bemærke, særlig overfor den Grund, der er anført, nemlig, at Staten eller rettere sagt Statskassen skulde være saa haardt medtagen, at den ikke kunde beskjæftige sig med at bygge nye Baner, at jeg ikke har denne Opfattelse. Jeg kan ikke se rettere, end at ogsaa Udvalget selv giver det bedste Bevis for, at det ikke er Tilfældet, ved at oplyse i Betænkningen, hvad Enhver, der nogenlunde har fulgt vor finantsielle Stilling, veed, at der næste Aar kun vil være Spørgsmaal om Tilskud af 1½ Million, og at vi saa for Øvrigt kun have Limfjordsbroen tilbage. Overfor denne Kjengsgjerning kan jeg ikke Andet end mene, at Statskassen meget vel kan bære fremdeles at bygge Jernbaner. Naar jeg siger Statskassen, tænker jeg derved nærmest paa Reservefonden; thi jeg skal ikke negte, at det at bygge Jernbaner i mine Tanker kun er for mig at omsætte en Aktivmasse, at ombytte en Værdi med en anden. Jeg vilde derfor finde det rigtigst, om vi bleve paa den Vei, vi vare paa, at Staten fremdeles udviklede de Jernbaneanlæg, man maatte mene særligt vare i visse Egnes Interesse, eller havde Betydning for en gjennemgaaende og udvidet Trafik. Naar jeg alligevel har stillet mig nogenlunde velvillig ligeoverfor det Forslag, som foreligger til Behandling, er det sket, fordi jeg har en bestemt Fornemmelse af, at der i alt Fald med den nuværende Regjering intet Haab er om, at den Vei, jeg helst maatte ønske fulgt, i Virkeligheden maa blive det. Jeg skal ikke negte, at jeg har en meget stor Tvivl — som jeg ogsaa har udtalt ved 1ste Behandling — om, hvorvidt disse Anlæg overhovedet ville komme til Udførelse. Det er muligt for Fyens Vedkommende, men for Jyllands Vedkommende tror jeg det ikke, og for den sidste Bane, som staar nævnt: Silkeborg—Herning Banen, er min Tvivl meget stor. Naar jeg alligevel kan gaa ind paa dette Lovforslag, sker det kun, fordi det i dette Lovforslag i mine Øine er erkjendt, at disse Baneanlæg ere retfærdige og billige og vil være hensigtsmæssig og formaalstjenlig. Det ærede Medlem for Ebeltoft (Th. Christensen) bad Thinget meget indstændig om at gaa ind paa hans Forslag, da der derved kun var Spørgsmaal om at bevilge nogle 100,000 Rd. Der er ganske vist Spørgsmaal om noget Mere, ikke desto mindre skal jeg stemme for det ærede Medlems Forslag, thi jeg tvivler i lige saa høi Grad eller høiere Grad for Ebeltofts Vedkommende om, at et saadant Baneanlæg vil komme i Stand, som jeg nylig har udtalt, som at jeg tvivlede om Silkeborg—Herning Banen; men ved at vedtage dette Ændringsforslag tilkjendegive vi, at vi ville ikke være fri for det i Fremtiden, og jeg ønsker ikke at være fri for det i Fremtiden, saa jeg skal stemme for det ærede Medlems Forslag. Jeg kan heller ikke negte, at jeg ikke saaledes som det ærede Medlem, jeg sidst nævnte, er saa heldig at kunne være Udvalget særlig taknemmelig for det Ændringsforslag; thi efter den Maade, hvorpaa man ved første Behandling stillede sig lige over for Silkeborg—Herning Banen, da havde man Grund til at vente, at den i det mindste vilde blive behandlet lige saa gunstig som de andre; det er den ikke bleven (Modsigelse). Nei, ikke realiter, thi medens de enkelte Baner, dersom Lovforslaget bliver vedtaget, som det foreligger fra Udvalgets Side, ville faae et nyt Tilskud, f. Ex. Grenaa—Banen af 10,000 Rd., og for Fyns Vedkommende af 12,500 Rd., vil Herning Banen kun faae 5,000 Rd.; idet Expropriationsomkostningerne ere saa meget mindre, ere Anlægsomkostningerne — det erkjendes ogsaa i Betænkningen — lige saa høie som for Grenaa-Banens Vedkommende; det staar i Betænkningen, og jeg ser ogsaa, at den ærede Ordfører giver mig Ret i, at det er Tilfældet, saa jeg kan ikke se bedre end, at Herningbanen i Virkeligheden er stillet ugunstigere. I Betænkningen siger man vel, at Ministeren ad anden Vei kan gjøre noget for Herningbanen. Men det staar ogsaa kun i Betænkningen, thi ved Ændringsforslaget under Nr. 9 gjør man ingen Indrømmelse. At det staar i Betænkningen lægger jeg ikke nogen Vægt paa, thi det bliver Loven, som den Minister, som kommer til at udføre Arbeidet, har at holde sig til, men i Betænkningen udtaler man gunstige Ord om den Overenskomst, der kan træffes med det eventuelle Selskab om Driftsplanen. Jeg forstaar det ikke ganske, og jeg skal sige, at de Ord, som findes i Betænkningen — de findes i Tillæg B, Sp. 1036 — have givet mig Tvivl